

Arrest

nr. 290 674 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn voogd X, op 15 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling binnen op 29 maart 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 11 januari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden naar verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine afkomstig uit het dorp Lough Dara in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Je bent er geboren in 2006 (Westerse kalender). Je bent niet naar school gegaan, maar ging kort naar een madrassa om uit de koran te leren. Je vader is een landbouwer. In januari 2021 werd je samen met je broer Z. van thuis meegenomen door de taliban. Jullie werden samen met andere kinderen naar een trainingscentrum van de taliban gebracht. Jullie kregen er vijf dagen training om een zelfmoordaanslag te plegen en er werd jullie de jihad gepredikt. Je moeder was ziek. Je vader ging naar het dorpshoofd met de vraag of jullie voor enkele dagen konden terugkeren naar huis. Het dorpshoofd ging samen met je vader en de dorpsouderen naar de taliban. Ze stelden zich borg opdat jullie voor 4 dagen konden terugkeren naar huis. Daarna dienden jullie zich terug aan te bieden bij de taliban. Een dag na jullie vrijlating benaderde een commandant van de taliban je vader. Hij zei dat ze jou en je broer wilden hebben en dat jullie zich niet moesten verstoppen anders zou hij jullie doden of bommen in jullie huis gooien. De volgende dag stuurde je vader jullie naar Jalalabad. Een smokkelaar regelde jullie reis naar Europa. Onderweg ben je je broer kwijtgeraakt.

Je hebt ondertussen vernomen dat je vader na je vertrek twee brieven van de taliban kreeg met de vraag waarom zijn zonen zich bij hen niet kwamen aanbieden en dat de familie problemen zouden krijgen. Je vader reageerde hier niet op. Hierna kwamen de taliban bij hem thuis langs en werd hij geslagen. Je vader liep hierbij een gebroken hand op.

Je haalt ook aan dat de taliban ervan op de hoogte zijn dat je in Europa bent, dat ze nu denken dat je ongelovig bent geworden, ook omdat je op school andere zaken leert zoals over andere religies, en dat je daar nu interesse in hebt. Ook denken de taliban dat je je haar in een andere stijl zal doen, dat je je baard zal scheren, zal luisteren naar muziek en je geloof niet meer praktiseert. Je moeder werd omwille hiervan bedreigd door dorpelingen en je staat op een lijst van de taliban vermeld als ongelovige.

Ter ondersteuning van je verzoek leg je de volgende stukken voor: jouw taskara, een overzicht van medische raadplegingen, en schoolrapporten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Ook blijkt uit je verklaringen (CGVS p. 7-8) dat je je psychisch soms niet goed voelt, maar jij noch jouw voogd of advocaat legt enig attest neer betreffende je psychologische toestand. Desalniettemin werd je op verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud de kans geboden om te pauzeren. Toen je op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of je opmerkingen had over het verloop van het persoonlijk onderhoud, maakte je geen melding van eventuele problemen. Je maakte tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen andere opmerkingen die erop wijzen dat je niet in staat was om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Verder werden je eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die je kennelijk kon volgen en waarvan je de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht nadat de taliban jou en je broer wilden rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen. Er moet echter worden vastgesteld dat de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Je stelt (CGVS p. 10-11) immers dat je samen met je broer en nog andere jongens van het dorp 's nachts van thuis werd meegenomen. Voordien waren er geen tekenen/seinen dat dit kon gebeuren, de taliban hadden jou, je vader of andere leden van het gezin hiervoor nooit benaderd. Hun enige schijnbare motief om jullie te rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen was dat jij en je broer wat ouder waren, dat je vader bejaard was en je andere broer heel jong was, en dat jullie daarom gewoon werden meegenomen. Dit loutere leeftijdsgegeven kan bezwaarlijk als motief voor de taliban gelden om je te rekruteren, te meer het benaderen van willekeurige personen hiertoe niet gangbaar is. De rekruteringspoging van de talibanleden kwam aldus uit het niets: er ging geen indoctrinatie of propaganda aan vooraf. De imam in de madrassa sprak immers nooit over de taliban, je kreeg er enkel les over de koran. Dat je verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Je omschrijft (CGVS p. 13) de taliban ook als 'monsters', stelt dat ze veel geweld kunnen gebruiken als men zou weigeren met hen mee te gaan, dat ze je dan konden doodschieten, dat jullie zeiden dat jullie niet wilden meegaan en dan werden geslagen. Deze meedogenloosheid staat in schril contrast met het begrip dat de taliban later toonden voor jou, je broer en je vader. Immers, na vijf dagen kon je vader met de hulp van het dorpshoofd en ouderen bekomen dat jullie voor vier dagen werden vrijgelaten omdat je moeder zich niet goed voelde en een te hoge bloeddruk had (CGVS p. 14). De genade en het geduld die de taliban daarbij toonden, is alvast tegenstrijdig met jouw eerdere beschrijvingen van de meedogenloze taliban. Dit vindt verdere bevestiging in de vaststelling dat reeds één dag na jullie vrijlating een commandant van de taliban je vader benaderde en zei dat de taliban jou en je broer wilden hebben en dat jullie zich niet moesten verstoppen anders zou hij jullie doden of bommen in jullie huis gooien (CGVS p. 11), waaruit wederom het belang blijkt dat de taliban hechtten aan jullie rekrutering. Ondanks dit ernstige dreigement stuurden de taliban jouw vader na jouw vertrek eerst nog twee brieven om te vragen dat jij en jouw broer zich bij hen zouden aansluiten, alvorens ze uiteindelijk jullie huis binnenvielen en jouw vader sloegen (CGVS, p. 7, 11). Een dergelijke fluctuerende houding van de taliban, telkens van enorme meedogenloosheid naar mededogen en terug, is aldus niet logisch te noemen.

Verder blijkt uit je verklaringen (CGVS p. 15) dat je vader wou dat jij en je broer geen problemen zouden krijgen en hij jullie daarom wegstuurde naar Jalalabad om te vluchten naar Europa. Gevraagd of je vader hierna voor zichzelf bepaalde veiligheidsmaatregelen heeft genomen om te vermijden dat hij problemen zou krijgen, stel je dit niet te weten, dat hij in het dorp bleef wonen, zonder meer. Je verklaart dat je vader sowieso wist dat hij serieuze problemen kon krijgen met de taliban na jullie vertrek en dat hij heel ongelukkig was toen hij jullie wegstuurde omdat hij de voorwaarde van de borgstelling, m.n. dat jij en je broer zich na vier dagen terug zouden aanbieden bij de taliban, niet naleefde. Gelet op de angst in hoofde van je vader is het dan ook compleet ongeloofwaardig dan toen hij na jullie vertrek twee brieven van de taliban ontving met de vraag waarom zijn zonen zich bij hen niet kwamen aanbieden en dat de familie problemen zou krijgen met de taliban, je verklaart (CGVS p. 11) dat je vader niet heeft gereageerd en niks heeft gedaan. Gelet op het gegeven dat er voor jou en je broer tot een ingrijpende beslissing werd overgegaan door jullie richting Europa te sturen, en ondanks de hierboven aangehaalde uitgesproken

moorddadige neigingen van de taliban, is het niet geloofwaardig dat je vader voor hem en de rest van zijn gezin geen enkele inspanning zou doen om zich te proberen beschermen tegen deze bedreigingen geuit door de taliban.

Je verklaart (CGVS p. 7 & 11) ook dat je vader na het krijgen van de twee brieven thuis werd opgezocht door de taliban en geslagen werd met een gebroken hand tot gevolg. Gevraagd of dergelijke incidenten zich nog hebben voorgedaan sinds jullie vertrek, stel je dit niet te weten, dat je dit hem zelf niet hebt gevraagd. Dat je dit niet eens hebt gevraagd aan je vader getuigt reeds van een gebrek aan interesse in de nasleep van de door jouw ingeroepen feiten hetgeen klemmt met een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de dorpsouderen die zich ook borg voor jou en je broer hadden gesteld, verklaar je aanvankelijk (CGVS p. 14) dat zij ook na jullie vertrek problemen met de taliban hebben gekregen. Verder bevestigd hierover stel je niet te weten welke problemen ze hebben gekregen, en wijzig je plots je antwoord hierover en zeg je niet te weten of de dorpsouderen toen problemen hebben gekregen of niet. Dergelijke volatiele beweringen maken dat je relaas niet doorleefd overkomt, waardoor verder de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd.

Het geheel van de hierboven gemaakte vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou aangehaalde redenen waarom je Afghanistan hebt verlaten.

Je haalt ook aan (CGVS p. 16-17) dat de taliban nu op de hoogte is dat je in Europa bent, dat ze nu denken dat je ongelovig bent geworden, ook omdat je op school andere zaken leert zoals over andere religies, en dat je daar nu interesse in hebt. Ook denkt de taliban dat je je haar in een andere stijl zal doen, dat je je baard zal scheren, zal luisteren naar muziek en je geloof niet meer praktiseert.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (cfr. supra), waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Waar jij verwijst naar je lang verblijf in België, het andere onderwijs, een andere haar/baardstijl, of andere muziekkeuze, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan hieromtrent aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat de door jou aangehaalde elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je deze opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je beschouwt jezelf immers nog steeds als moslim. Je hebt aldus niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Je stelt ook meerdere keren dat de taliban 'denkt' dat je daardoor ongelovig bent geworden. Gevraagd hoe je dit weet stel je aanvankelijk dat de taliban 'denken' dat je in Europa je haar in een andere stijl zal doen, je baard zal scheren, naar andere muziek zal luisteren en je geloof niet meer praktiseert. Gevraagd of je familie in Afghanistan hierover is aangesproken stel je dat de dorpingen hierover spreken en dat je 'denkt' dat ze sowieso hierover zo 'denken'. Gevraagd wat je bedoelt met de frase dat de dorpingen hierover spreken, stel je dat ze denken dat andere mensen die naar Europa waren gevlucht ongelovig zijn, en dit nu weten over jou en dit ook zullen 'denken'. Gevraagd of de dorpingen hierover je familie hebben aangesproken, stel je dat dit misschien mogelijk is, dat iemand dit tegen je moeder zal gezegd hebben. Gevraagd of ze dit effectief hebben gedaan, stel je dat ze inderdaad je moeder daar hebben over aangesproken. Gevraagd wat men haar zei, stel je dat ze zeiden dat haar zoon naar Europa was, dat ze daar allemaal ongelovig zijn, en haar zoon dit ook is. Je besluit uiteindelijk dat de dorpingen aan je moeder zeiden dat je op een lijst van de taliban staat als ongelovige en dat je dit zo 'weet'. Er moet worden vastgesteld dat je telkens bij mondjesmaat je beweringen aanpast wat betreft de elementen op basis waarvan je concludeert dat je bij terugkeer naar je land van herkomst als ongelovige zal gepercipieerd worden: aanvankelijk is het een louter vermoeden dat de taliban er mogelijks zou op nahouden, later een gegeven dat mogelijks aan je moeder werd meegedeeld, om dan te eindigen met de stelling dat je op een zwarte lijst van de taliban staat, hetgeen uitdrukkelijk aan je moeder werd verteld. Ook deze volatiele beweringen ondermijnen de geloofwaardigheid van je relaas hieromtrent.

Je advocaat wijst (CGVS p. 18) in dit verband nog op de verschillende beoordelingscriteria die door de RvV ter zake worden gehanteerd, m.n. 1. de jonge leeftijd bij vertrek en dat het feit dat iemand als minderjarige vertrok 2. de duur van het verblijf in België 3. het feit dat een persoon zijn vormingsjaren in België heeft doorgebracht 4. het feit dat iemand zijn tienerjaren hetgeen een cruciale periode is in de ontwikkeling in België heeft doorgebracht 5. de integratie en participatie in de Belgische samenleving en 6. de elementen die erop wijzen dat men kan aannemen dat een persoon zich niet langer gedraagt volgens de islamitische regels etc, en stelt dat jij aan bijna al deze criteria voldoet. Je verliet je land midden in je ontwikkeling bijna 3 jaar terug, je was er nog nooit naar school geweest, je integreerde jezelf, je gaat naar

school en bent een hele goede student zoals blijkt uit je rapporten, je volgt godsdienst lessen vooral katholicisme, je leert de waarden van tolerantie en openheid op school, je hebt inburgeringslessen gevolgd wat je integratie in de Belgische samenleving versnelt, je spreekt goed Nederlands, je opleidingen hier zijn je enige culturele referentiepunt, integratie is je favoriete vak op school en je kon bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de naam van de soennitische versie van de islam die je aanhangt niet herinneren.

Er dient te worden vastgesteld dat je advocaat nergens aannemelijk maakt dat je je dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk hebt eigen gemaakt dat je problemen zal kennen onder het talibanregime. Het CGVS herhaalt dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat je een deel van je vormende jaren buiten Afghanistan hebt doorgebracht, laat jij, dan wel je advocaat of voogd na om in concreto aan te tonen dat je louter verblijf in België je dermate zou hebben verwesterd dat je niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Je hebt tot je 14 jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Je hebt ook nog een netwerk in je regio van herkomst en verklaarde nog steeds contact te hebben met je vader die in Afghanistan is gebleven. Bovendien blijkt dat je je nog steeds bedient van een tolk Pashtou, in de klas vaak Pashtou praat (zie schoolrapport 2020-2021, 2021-2022 en juni 2022) en, zoals reeds gezegd, dat je religie de islam is. Dat je in België op school lessen volgt, er bepaalde waarden leert, en zich de taal eigen maakt, toont aan dat je je aanpast aan de omstandigheden van je verblijf in België, maar toont niet aan dat je je een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in jouw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van jouw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat je deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Overigens wordt de stelling van jouw advocaat dat je een hele goede student bent niet zonder meer weerspiegeld in de voorgelegde schoolrapporten. Uit deze rapporten blijkt immers o.a. dat je soms erg onbeleefd bent en roept in de klas, dat je soms niet veel interesse toont in de lessen en agressief bent t.a.v. sommige klasgenoten, dat je vaak geen schoolmateriaal meehebt, dat je vaak geen zin hebt om te werken en veel met je gsm bezig bent, dat je op bepaalde momenten minder goed meewerkt en slaapt.

Je advocaat stelt ook nog (CGVS p. 19) dat je een medische kwetsbaarheid zou hebben (zie het overzicht van medische raadplegingen), maar dat de diagnose niet duidelijk is. Je hebt dagelijks pijn, mensen in het opvangcentrum merken dat je soms als verloren lijkt, en misschien zijn er psychologische problemen. Ook jij haalt dergelijke problemen aan (zie CGVS p. 7-8). Er dient te worden opgemerkt dat de ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dien je je voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan je meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en

(internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Je voert aan dat je persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Nangarhar en verwijst hierbij naar het gegeven dat je door de taliban als ongelovige zal gepercipieerd worden en ze jou een religieus politieke overtuiging zouden toeschrijven wegens persoonlijke kenmerken of gedragingen die uiterst moeilijk of vrijwel onmogelijk te veranderen of te verbergen zijn (CGVS p. 16-20). Je advocaat stelt dat je hierdoor bij terugkeer niet meer de rol van de traditionele Afghaan zal kunnen meespelen om niet de aandacht van de taliban te trekken, dat je hierdoor in de schijnwerpers zal komen te staan en gevisieerd zal worden door de taliban. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar hierboven aangehaalde elementen, verwijst je evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat je een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. Je toont bovendien niet aan dat je omwille hiervan minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door jou aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg

hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maak je niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat je een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door jouw aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat je door de taliban als ongelovige zal gepercipieerd worden en ze je een religieus-politieke overtuiging zouden toeschrijven wegens persoonlijke kenmerken of gedragingen die uiterst moeilijk of vrijwel onmogelijk te veranderen of te verbergen zijn, maakt reeds het voorwerp uit van het onderzoek van jouw nood aan internationale bescherming (supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar

op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker haalt vooreerst aan dat er momenteel nog steeds een gebrek is aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 nog steeds actueel en ongewijzigd is. Een rapport van NANSSEN “NANSSEN NOTE 2 – 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers” van 16 juni 2022 concludeert dat de meest recente EUAA *Country Guidance* van april 2022 slechts landeninformatie bevat die betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 plaatsvonden. Hij verwijst naar verschillende rapporten en arresten waarmee hij wil aantonen dat het omwille van een gebrek aan voldoende informatie momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid te kunnen vaststellen dat een Afgaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vluchtrelaas. Hij voert aan dat hij wenst te volharden in zijn verklaringen en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Hij meent dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve en zeer restrictieve wijze heeft plaatsgevonden zonder dat voldoende rekening is gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek, op het moment van zijn vertrek zelf en tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij meent dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan hij omwille van zijn profiel en jonge leeftijd niet kan voldoen.

Verzoeker vervolgt dat hij verwesterd is en als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en leidt hieruit enkele criteria af om de mate van verwestering te meten. Hij geeft vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het begrip ‘verwestering’ in de Afgaanse context en past dit toe op zijn eigen situatie. Volgens verzoeker zijn er een aantal duidelijke, specifieke, individuele, risicobepalende elementen in zijn hoofde aanwezig die maken dat hij omwille van zijn langdurige verblijf in België niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan ‘het spel te spelen’ en zich dus niet meer conform de strenge islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Zo wijst hij ten eerste op zijn nog steeds jonge leeftijd, zestien jaar, en werpt hij op dat niet betwist wordt dat hij amper veertien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij intussen ongeveer twee jaar geleden, in maart 2021, als niet-begeleide minderjarige een beschermingsverzoek in België heeft ingediend op nog steeds amper veertienjarige leeftijd. Evenmin wordt betwist, zo stelt verzoeker, dat hij intussen meer dan twee jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en bijna twee jaar in België verblijft, waar hij het grootste deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht en nog steeds doorbrengt. Verzoeker stelt bijgevolg geen enkele recente ervaring te hebben met de traditionele manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst strikte, conservatieve en onduidelijke, willekeurige islamitische interpretatie en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Verder, aldus verzoeker, impliceert het lange verblijf in België onvermijdelijk een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens de meest vormgevende periode in zijn leven, zowel op vlak van persoonlijke ontwikkeling als wat zijn identiteitsvorming betreft. Ten tweede wijzen een aantal concrete elementen op een zekere mate van integratie, waarbij verzoeker meent voldoende te kunnen aantonen dat hij minstens geconfronteerd is geweest met bepaalde westerse waarden en normen, op een manier dat zijn verblijf een impact heeft gehad op zijn ontwikkeling als jongeman en de manier waarop hij zich gedraagt. Dit werd reeds besproken tijdens het persoonlijk onderhoud, met pertinente opmerkingen van verzoekers advocaat op het einde ervan. Verzoeker wijst erop dat hij in België steeds naar school is geweest en dat, hoewel de verwerende partij uit de voorgelegde schoolrapporten afleidt dat niet zonder meer gesteld kan worden dat hij een hele goede student is, de

opmerking moet worden gemaakt dat – ook al bleek hij op een welbepaald moment in een welbepaalde situatie niet de gemakkelijkste student in de klas –, hij amper veertien jaar was toen hij hier met school startte, thans nog steeds maar zestien jaar is en dat een schoolomgeving de plek bij uitstek is voor minderjarige adolescenten om de ‘Belgische waarden en normen’ te leren begrijpen, aan te leren, toe te passen en zich dan finaal ook eigen te maken. Bij het verzoekschrift worden nog twee schoolattesten gevoegd, alsook een schoolverslag, ondertekend door het directieteam van de school, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker als analfabeet is toegekomen op school en een aanpassingsperiode leek nodig te hebben, ook wat attitude betreft. Verschillende leerkrachten getuigen van een progressie die verzoeker gemaakt heeft, zowel op vlak van taal als wat houding betreft. Daarnaast legt verzoeker nog een aantal school- en klasfoto’s neer. Tot slot merkt hij op dat zijn afkomst uit de traditionele conflictprovincie Nangarhar niet betwist wordt, waar ISKP sterk aanwezig is, alsook andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen.

Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het risico dat hij loopt omwille van een toegeschreven verwestering als gevolg van zijn verblijf in en terugkeer uit Europa. Verzoeker geeft hierbij onder meer uitleg bij stuk 6 bij het verzoekschrift dat emailverkeer betreft met T. Ruttig, een Afghanistan expert en verwijst naar een recent rapport van de Danish Refugee Council “*Afghanistan conference - The human rights situation after August 2021*” van 30 december 2022. Hij verwijst ook naar een rapport van OSAR “*Afghanistan: profils à risque Mise à jour de l’analyse pays de l’OSAR*” van 2 november 2022 en naar de website van OSAR, waar een chronologisch overzicht wordt bijgehouden van een selectie van recente ontwikkelingen.

Vervolgens wijst verzoeker op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt wordt door gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en dat deze aan de drempel van artikel 3 van het EVRM voldoet waardoor hij, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoefte te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Tot slot gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar zijn herkomst uit de provincie Nangarhar en het feit dat deze herkomst als risicoverhogend moet worden beschouwd, gelet op het historische, maar ook het voortdurende gewapende conflict in deze regio (onder meer als gevolg van het voortdurend gewapend verzet van Daesh/ISKP).

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- schoolattesten en inschrijvingsbewijzen schooljaren 2021-2022 en 2022-2023 (stuk 3);
- schoolverslagen leerkrachten (stuk 4);
- foto's van op school en met klasgenoten (stuk 5);
- mailcorrespondentie met T. Ruttig van 22 december 2022 (stuk 6).

2.2.2. Op 26 april 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;

- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Aan verzoeker is een voogd toegewezen die hem bijstaat gedurende zijn procedure om internationale bescherming. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens de gehoren voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Ook blijkt uit je verklaringen (CGVS p. 7-8) dat je je psychisch soms niet goed voelt, maar jij noch jouw voogd of advocaat legt enig attest neer betreffende je psychologische toestand. Desalniettemin werd je op verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud de kans geboden om te pauzeren. Toen je op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of je opmerkingen had over het verloop van het persoonlijk onderhoud, maakte je geen melding van eventuele problemen. Je maakte tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen andere opmerkingen die erop wijzen dat je niet in staat was om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Verder werden je eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die je kennelijk kon volgen en waarvan je de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

2.3.6. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

De huidige situatie is niet langer vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022, waarnaar verzoeker verwijst.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten nadat de taliban hem en zijn broer wilden rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

2.3.7.2. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en dat hij niet aannemelijk weet te maken dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging kent bij terugkeer naar Afghanistan.

De commissaris-generaal beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

*“Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Je stelt (CGVS p. 10-11) immers dat je samen met je broer en nog andere jongens van het dorp 's nachts van thuis werd meegenomen. Voordien waren er geen tekenen/seinen dat dit kon gebeuren, de taliban hadden jou, je vader of andere leden van het gezin

hiervoor nooit benaderd. Hun enige schijnbare motief om jullie te rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen was dat jij en je broer wat ouder waren, dat je vader bejaard was en je andere broer heel jong was, en dat jullie daarom gewoon werden meegenomen. Dit loutere leeftijdsgegeven kan bezwaarlijk als motief voor de taliban gelden om je te rekruteren, te meer het benaderen van willekeurige personen hiertoe niet gangbaar is. De rekruteringspoging van de talibanleden kwam aldus uit het niets: er ging geen indoctrinatie of propaganda aan vooraf. De imam in de madrassa sprak immers nooit over de taliban, je kreeg er enkel les over de koran. Dat je verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Je omschrijft (CGVS p. 13) de taliban ook als 'monsters', stelt dat ze veel geweld kunnen gebruiken als men zou weigeren met hen mee te gaan, dat ze je dan konden doodschieten, dat jullie zeiden dat jullie niet wilden meegaan en dan werden geslagen. Deze meedogenloosheid staat in schril contrast met het begrip dat de taliban later toonden voor jou, je broer en je vader. Immers, na vijf dagen kon je vader met de hulp van het dorps hoofd en ouderen bekomen dat jullie voor vier dagen werden vrijgelaten omdat je moeder zich niet goed voelde en een te hoge bloeddruk had (CGVS p. 14). De genade en het geduld die de taliban daarbij toonden, is alvast tegenstrijdig met jouw eerdere beschrijvingen van de meedogenloze taliban. Dit vindt verdere bevestiging in de vaststelling dat reeds één dag na jullie vrijlating een commandant van de taliban je vader benaderde en zei dat de taliban jou en je broer wilden hebben en dat jullie zich niet moesten verstoppen anders zou hij jullie doden of bommen in jullie huis gooien (CGVS p. 11), waaruit wederom het belang blijkt dat de taliban hechtten aan jullie rekrutering. Ondanks dit ernstige dreigement stuurden de taliban jouw vader na jouw vertrek eerst nog twee brieven om te vragen dat jij en jouw broer zich bij hen zouden aansluiten, alvorens ze uiteindelijk jullie huis binnenvielen en jouw vader sloegen (CGVS, p. 7, 11). Een dergelijke fluctuerende houding van de taliban, telkens van enorme meedogenloosheid naar mededogen en terug, is aldus niet logisch te noemen.

Verder blijkt uit je verklaringen (CGVS p. 15) dat je vader wou dat jij en je broer geen problemen zouden krijgen en hij jullie daarom wegstuurde naar Jalalabad om te vluchten naar Europa. Gevraagd of je vader hierna voor zichzelf bepaalde veiligheidsmaatregelen heeft genomen om te vermijden dat hij problemen zou krijgen, stel je dit niet te weten, dat hij in het dorp bleef wonen, zonder meer. Je verklaart dat je vader sowieso wist dat hij serieuze problemen kon krijgen met de taliban na jullie vertrek en dat hij heel ongelukkig was toen hij jullie wegstuurde omdat hij de voorwaarde van de borgstelling, m.n. dat jij en je broer zich na vier dagen terug zouden aanbieden bij de taliban, niet naleefde. Gelet op de angst in hoofde van je vader is het dan ook compleet ongeloofwaardig dan toen hij na jullie vertrek twee brieven van de taliban ontving met de vraag waarom zijn zonen zich bij hen niet kwamen aanbieden en dat de familie problemen zou krijgen met de taliban, je verklaart (CGVS p. 11) dat je vader niet heeft gereageerd en niks heeft gedaan. Gelet op het gegeven dat er voor jou en je broer tot een ingrijpende beslissing werd overgegaan door jullie richting Europa te sturen, en ondanks de hierboven aangehaalde uitgesproken moorddadige neigingen van de taliban, is het niet geloofwaardig dat je vader voor hem en de rest van zijn gezin geen enkele inspanning zou doen om zich te proberen beschermen tegen deze bedreigingen geuit door de taliban.

Je verklaart (CGVS p. 7 & 11) ook dat je vader na het krijgen van de twee brieven thuis werd opgezocht door de taliban en geslagen werd met een gebroken hand tot gevolg. Gevraagd of dergelijke incidenten zich nog hebben voorgedaan sinds jullie vertrek, stel je dit niet te weten, dat je dit hem zelf niet hebt gevraagd. Dat je dit niet eens hebt gevraagd aan je vader getuigt reeds van een gebrek aan interesse in de nasleep van de door jouw ingeroepen feiten hetgeen klemmt met een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de dorpsouderen die zich ook borg voor jou en je broer hadden gesteld, verklaar je aanvankelijk (CGVS p. 14) dat zij ook na jullie vertrek problemen met de taliban hebben gekregen. Verder bevestigd hierover stel je niet te weten welke problemen ze hebben gekregen, en wijzig je plots je antwoord hierover en zeg je niet te weten of de dorpsouderen toen problemen hebben gekregen of niet. Dergelijke volatiële beweringen maken dat je relaas niet doorleefd overkomt, waardoor verder de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd.

Het geheel van de hierboven gemaakte vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou aangehaalde redenen waarom je Afghanistan hebt verlaten.'

2.3.7.3. Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven

heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan deze terechte vaststellingen door het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog in zijn verzoekschrift dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve en zeer restrictieve wijze heeft plaatsgevonden, beperkt verzoeker zich slechts tot het minimaliseren van de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing en brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze motieven.

Waar verzoeker op algemene wijze aanvoert dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan hij niet kan voldoen omwille van zijn profiel en jeugdige leeftijd, slaagt verzoeker er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Hij toont immers op generlei wijze aan op welke manier de commissaris-generaal de lat in zijn hoofde te hoog heeft gelegd bij het beoordelen van zijn verklaringen. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd gelet op zijn profiel, zonder evenwel trachten aan te tonen wat dit specifieke profiel precies is of inhoudt of op welke wijze de lat te hoog is gelegd door de commissaris-generaal, blijft hij in gebreke om de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te weerleggen of om te keren.

De Raad benadrukt bovendien dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van zijn vertrek. Dat verzoeker zo weinig coherente informatie kon verschaffen over meerdere elementen van zijn vluchtrelaas, kan niet louter worden vergoelijkt door het feit dat hij op veertienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken en ook tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud een jeugdige leeftijd had. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem bijstaat in het doorlopen van de procedure. Bij het commissariaat-generaal werd verzoeker, zo weze herhaald, gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk en werd hij bijgestaan door zijn voogd en er werd rekening gehouden met zijn leeftijd, maturiteit en onderwijsniveau. Verzoekers betoog, dat er geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Dat de commissaris-generaal de lat te hoog zou hebben gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan verzoeker omwille van profiel en jeugdige leeftijd niet kan voldoen, kan, gelet op het voorgaande, dan ook geenszins worden bijgetreden.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus

blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.7.5. Verzoeker voert verder in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Hij vestigt de aandacht op zijn leeftijd en zijn verblijf in Europa als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' dreigt te worden beschouwd en met argwaan zal worden bekeken, te meer hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt

van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11

en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd verzoeker gehoord over zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij gaf toen aan dat de taliban ervan op de hoogte zijn dat hij in Europa is, dat ze denken dat hij ongelovig is geworden, ook omdat hij op school andere zaken leert zoals over andere religies, en dat hij daar nu interesse in hebt. Ook denken de taliban dat hij zijn haar in een andere stijl zal doen, dat hij zijn baard zal scheren, zal luisteren naar muziek en zijn geloof niet meer praktiseert. Zijn moeder werd omwille hiervan bedreigd door dorpelingen en hij werpt op dat hij op een lijst van de taliban vermeld staat als ongelovige (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Op het einde van zijn persoonlijk onderhoud ging verzoekers raadsman dieper in op het probleem van (gepercipieerde) verwestering.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers individuele elementen het volgende gemotiveerd:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (cfr. supra), waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Waar jij verwijst naar je lang verblijf in België, het andere onderwijs, een andere haar/baardstijl, of andere muziekkeuze, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan hieromtrent aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat de door jou aangehaalde elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je deze opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je beschouwt jezelf immers nog steeds als moslim. Je hebt aldus niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Je stelt ook meerdere keren dat de taliban 'denkt' dat je daardoor ongelovig bent geworden. Gevraagd hoe je dit weet stel je aanvankelijk dat de taliban 'denken' dat je in Europa je haar in een andere stijl zal doen, je baard zal scheren, naar andere muziek zal luisteren en je geloof niet meer praktiseert. Gevraagd of je familie in Afghanistan hierover is aangesproken stel je dat de dorpelingen hierover spreken en dat je 'denkt' dat ze sowieso hierover zo 'denken'. Gevraagd wat je bedoelt met de frase dat de dorpelingen hierover spreken, stel je dat ze denken dat andere mensen die naar Europa waren gevlucht ongelovig zijn, en dit nu weten over jou en dit ook zullen 'denken'. Gevraagd of de dorpelingen hierover je familie hebben aangesproken, stel je dat dit misschien mogelijk is, dat iemand dit tegen je moeder zal gezegd hebben. Gevraagd of ze dit effectief hebben gedaan, stel je dat ze inderdaad je moeder daar hebben over aangesproken. Gevraagd wat men haar zei, stel je dat ze zeiden dat haar zoon naar Europa was, dat ze daar allemaal ongelovig zijn, en haar zoon dit ook is. Je besluit uiteindelijk dat de dorpelingen aan je moeder zeiden dat je op een lijst van de taliban staat als ongelovige en dat je dit zo 'weet'. Er moet worden vastgesteld dat je telkens bij mondjesmaat je beweringen aanpast wat betreft de elementen op basis waarvan je concludeert dat je bij terugkeer naar je land van herkomst als ongelovige zal gepercipieerd worden: aanvankelijk is het een louter vermoeden dat de taliban er mogelijks zou op nahouden, later een gegeven dat mogelijks aan je moeder werd meegedeeld, om dan te eindigen met de stelling dat je op een zwarte lijst van de taliban staat, hetgeen uitdrukkelijk aan je moeder werd verteld. Ook deze volatiele beweringen ondermijnen de geloofwaardigheid van je relaas hieromtrent.

Je advocaat wijst (CGVS p. 18) in dit verband nog op de verschillende beoordelingscriteria die door de RvV ter zake worden gehanteerd, m.n. 1. de jonge leeftijd bij vertrek en dat het feit dat iemand als minderjarige vertrok 2. de duur van het verblijf in België 3. het feit dat een persoon zijn vormingsjaren in België heeft doorgebracht 4. het feit dat iemand zijn tienerjaren hetgeen een cruciale periode is in de ontwikkeling in België heeft doorgebracht 5. de integratie en participatie in de Belgische samenleving en 6. de elementen die erop wijzen dat men kan aannemen dat een persoon zich niet langer gedraagt volgens de islamitische regels etc, en stelt dat jij aan bijna al deze criteria voldoet. Je verliet je land midden in je ontwikkeling bijna 3 jaar terug, je was er nog nooit naar school geweest, je integreerde jezelf, je gaat naar school en bent een hele goede student zoals blijkt uit je rapporten, je volgt godsdienst lessen vooral katholieke, je leert de waarden van tolerantie en openheid op school, je hebt inburgeringslessen gevolgd wat je integratie in de Belgische samenleving versnelt, je spreekt goed Nederlands, je opleidingen hier zijn je enige culturele referentiepunt, integratie is je favoriete vak op school en je kon bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de naam van de soennitische versie van de islam die je aanhangt niet herinneren.

Er dient te worden vastgesteld dat je advocaat nergens aannemelijk maakt dat je je dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk hebt eigen gemaakt dat je problemen zal kennen onder het talibanregime. Het CGVS herhaalt dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat je een deel van je vormende jaren buiten Afghanistan hebt doorgebracht, laat jij, dan wel je advocaat of voogd na om in concreto aan te tonen dat je louter verblijf in België je dermate zou hebben verwesterd dat je niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Je hebt tot je 14 jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Je hebt ook nog een netwerk in je regio van herkomst en verklaarde nog steeds contact te hebben met je vader die in Afghanistan is gebleven. Bovendien blijkt dat je je nog steeds bedient van een tolk Pashtou, in de klas vaak Pashtou praat (zie schoolrapport 2020-2021, 2021-2022 en juni 2022) en, zoals reeds gezegd, dat je religie de islam is. Dat je in België op school lessen volgt, er bepaalde waarden leert, en zich de taal eigen maakt, toont aan dat je je aanpast aan de omstandigheden van je verblijf in België, maar toont niet aan dat je je een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in jouw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van jouw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat je deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Overigens wordt de stelling van jouw advocaat dat je een hele goede student bent niet zonder meer weerspiegeld in de voorgelegde schoolrapporten. Uit deze rapporten blijkt immers o.a. dat je soms erg onbeleefd bent en roept in de klas, dat je soms niet veel interesse toont in de lessen en agressief bent t.a.v. sommige klasgenoten, dat je vaak geen

schoolmateriaal meehebt, dat je vaak geen zin hebt om te werken en veel met je gsm bezig bent, dat je op bepaalde momenten minder goed meewerkt en slaapt."

Met bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, komt de verwerende partij tegemoet aan de grieven van verzoeker en diens advocaat, zoals geformuleerd tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker slaagt er niet in aan de hand van concrete elementen deze overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad treedt deze motieven bij.

In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de hierboven weergegeven motieven geen ernstig en grondig onderzoek inhouden van de mate waarin verzoeker *in concreto* daadwerkelijk en effectief in staat zal zijn om zich effectief opnieuw te kunnen aanpassen aan de diametraal met de van de Belgische verschillende en intussen ook nog eens sterk gewijzigde Afghaanse maatschappelijke werkelijkheid, waar hij bovendien geen enkele recente ervaring meer mee heeft. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij tot zijn veertiende is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van verzoekers verblijf in België sinds 29 maart 2021 is verder beperkt, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, waarin zijn familie hem bij terugkeer kan gidsen. De Raad stelt, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en dat verder niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. Het loutere gegeven dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, is op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van twee jaar in België maakt verzoeker, die heden zestien jaar oud is, geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Dit neemt uiteraard niet weg dat verzoeker op jonge leeftijd (veertien jaar) in België is toegekomen en hier naar school gaat. Verzoeker legt echter geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat hij verwesterd is of zich effectief westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt. Uit een loutere verdere scholing in België kan geen verwestering worden afgeleid.

Het gegeven dat verzoeker intussen Nederlands spreekt, hier voor het tweede schooljaar op rij naar school gaat en er volgens zijn leerkrachten een positieve evolutie merkbaar is, alsook progressie op vlak van taal en houding, zoals blijkt uit de stukken 3, 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift, toont aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Dit toont echter niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen, zoals opgelegd door de taliban.

In het kader van zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg te worden geoordeeld dat niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt, terwijl het aan hem toekomt om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging.

Een loutere opwerping dat hij zich heeft aangepast aan de westerse waarden volstaat niet om als verwesterd te worden beschouwd aangezien hij nalaat om *in concreto* aan te tonen wat de invloed is van deze aanpassing en waarom hij hierdoor verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de

taliban een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn geweest.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In de mate dat verzoeker sancties vreest door de taliban omdat hij op illegale wijze het land zou hebben verlaten, bemerkt de Raad dat de eventuele strafrechtelijke vervolging omwille van illegale migratie in beginsel buiten het toepassingsveld van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Het is immers het wettelijk prerogatief van een land om zijn binnenlandse aangelegenheden vrij te regelen. De vervolging of bestraffing van illegale activiteiten in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, kan in principe niet worden aanzien als vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoekers vrees om disproportioneel te worden gestraft omwille van het op illegale wijze verlaten van Afghanistan in 2020, is thans gelet op de aangereikte informatie in het verzoekschrift louter hypothetisch.

Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in het verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan gegevens, die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*.

Verzoeker voert ook hier opnieuw een kritiek op de gehanteerde landeninformatie die hij onvoldoende actueel acht. De Raad wijst er evenwel op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde e-mailverkeer met T. Ruttig, Afghanistan-expert, laat deze informatie geen andere beoordeling toe (stuk 6). T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te verkrijgen, het onvoorspelbare karakter van de taliban, naar de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn en dat de beschermingsverzoeken daarom met de nodige voorzichtigheid dienen te worden benaderd. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden, die risicoverzwarend kunnen zijn. Dit ligt derhalve in lijn met de door de commissaris-generaal en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant, noch dienstig.

2.3.7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. Het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens wordt in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift op wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig is, met *de-factomin*isters en *de-factofunctionarissen* (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans

in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van

vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker voert geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en reikt, behoudens zijn herkomst uit deze provincie, geen individuele elementen aan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de werd gehoord bij het commissariaat-generaal door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS